

PROGRAM

for

Levende Billeder

PROGRAM

1. Hongkong

En Jernbanerejse.

2. Morits den 1. (Menneskeaben)

Cirkus Varletés Succes.

Naar man har set dette Billede, er der ingen Tvivl om, at Darwin har Ret i sin Hypotese, at vi nedstammer fra Aberne.

Joko er vidunderlig, han har en utrolig Intelligens. Han er Bygmester, han kan lave Musik. Han modellerer. Han er Billedhugger. Ogsaa i Malerkunsten er han stor. Joko er i Sandhed kolossal og fænomenal.

3. Faldgruben

(Mukkerten)

Drama efter Emile Zolas Roman „l'Assomoir“

Bearbejdet samt iscenesat og instrueret af

Skuespiller *Emanuel Tvede*

San. tlige Roller er udførte af populære
Skuespillere ved de københavnske Teatre

Dekorationerne malede af Hr. Lund.

Personerne:

Gervaise	Kathe Fabian.
Virginie	Emilie Sannom.
Coupeau	Jørgen Lund.
Lantier	Emanuel Tvede.
Nana, Coupeaus Datter	* * *
Røde Bibi	Oscar Stribolt.
Blegnæb	S. Linck.
Fa'er Lorient	C. Hintz.
Værten i „Faldgruben“	C. I. Lundkvist.
Charles, Karl i Vaskeriet	Andreasen.
Fattiglægen	O. Poulsen.

Afdelinger:

Lantiers og Gervaises Bolig. — Virginias Værelse. — Lantiers og Gervaises Bolig. — Vaskehuset. — Lantiers og Gervaises Bolig. — Bryllupsfesten. — Beværtningen „Faldgruben“s Have. — Arbejdspladsen. — Coupeaus Lejlighed. — Beværtningen „Faldgruben“. — Et ødelagt Hjem.

Blikkenslageren Coupeau har tidligere drukket tæt; men en Dag møder han Gervaise, en god og indtagende Kvinde — uagtet han erfarer at hun er Vennen Lantier's Elskerinde, bevarer han dog en dyb Sympathi for hende. Lantier er imidlertid en Slyngel — han har forelsket sig i den smukke nedenunder boende Virginie, og hende ofrer han helé sin Tanke, medens han udpiner den ulykkelige Gervaise. Denne venter ham spændt hjem efter nogle Dages Adskillelse. Far' Lorient, en gammel, onskabsfuld Gnier, indfinder sig paa Besøg; imidlertid kommer Lantier hjem; han forlanger, at Lorient skal gaa, denne efterkommer det opbragt — da Lantier og Gervaise ere ene kræver han Penge. — Hun har ingen hjemme; men gaar for at pantsætte sin Søndagskjole. Mellemtiden benytter han til et Besøg hos Virginie; denne letfærdige Kvinde forlanger at han skal løsrive sig fra Gervaise, og betaget af sin Lidenskab tilskriver han sin Elskerinde: „Vi maa skilles — Du er for skinsyg — jeg har trøstet mig! — gør Du ligesaa — Chopeau er neppe uvillig.“

Lantier.“ Dette Brev lægger han under Gervaises Sytøj paa Bordet, Gervaise vender tilbage og leverer ham en Pengeseddel — han stikker den i Lommen og gaar, trods Gervaises Bøn — hun finder hans Brev og fortvivler; Far' Lorient indfinder sig, læser Brevet, og henter straks Coupeau; — denne indfinder sig og søger at trøste den Kvinde, han holder saa meget af; men da Gervaise afviser ham, gaar han med Tanken om at vinde hende ved Trofasthed og Udholdenhed; blandt andet lover han sig selv ikke at vilde drikke Alkohol mere. Paa et offentligt Vaskehus træffer Gervaise og Virginie hinanden, Virginie indtager drilagtigt Gervaises Plads, medens denne et Øjeblik er borte; — da Gervaise vender tilbage og kræver sin Plads, udarter der sig et hidsigt Slagsmaal mellem de to Rivalinder. Lantiers brutale Opførsel ved denne Lejlighed kaster Gervaise i Coupeaus Arme; — denne er jublende glad og snart staar deres Bryllup med Sang og Klang i kammeratligt Lag i et Forlystelsesetablisement udenfor Byen. Kammeraterne syntes at den ellers afholdende Coupeau paa denne Højtidsdag skal drikke et Bæger med dem; men han afslaar det smilende. Da foreslaar hans Brud ham i et Overmaal af Glæde, at de to skal drikke et Glas sammen, — og han indvilliger. Dette Glædesbæger bliver Breuschen i Forskandsningen, Gnisten i Krudtønden — da Lantier indfinder sig og inviterer paa et Glas finder han sit Offer villigt, — en mørk Anelse om kommende Ulykker paatvinger sig den unge Kone; men hendes Mand og Vennerne søger at bortvejre den i en lystig Dans. Da Gervaise har født ham Datteren Nana, tager han sig dog atter sammen; — i adskillige Aar modstaar han Fristelserne; men en skønne Morgen paa Arbejdspladsen, da han ser Kammeraternes Fryd over Opstrammeren, faar den gamle Adam Overtaget; — han tager én med, saa én til — og sender selv Bud efter Drikkevarer; — da hans Hustru og lille Datter indfinder sig med Frokosten, spiser han vel denne i deres

Selskab; men for første Gang i lange Tider længtes han tilbage til Kammeraterne — og Flasken. Han tager Afsked med sine Kære, og ender og — Virginia har i Mellemtiden forøvet en Skændselsdaad — Coupeau styrter ned — og ligger forslaaet og blodig for Hustru og Børns Fødder. Fra et langt Hospitalsophold, vender han sønderbrudt paa Legeme og Siæl hjem; — hans Hustru modtager ham kærligt; men han har mistet Troen paa Livet og Lykken — nu hungrer han efter Alkoholens stimulerende Virkning, og det bærer uhjælpeligt fra Fald til Fald. En Dag da Gervaise er borte i Arbejde, indfinder Virginia sig, og vel vidende at Spiritus er absout ødelæggende for ham, hykler hun Venskab og forærer den svage Mand en Flaske Cognac. Da han er ene, kaster den nedbrudte Stakkel sig over Flasken som et Vilddyr; — han drikker og drikker indtil Alkoholen vinder Sejer over hans svage Kræfter; — i de forfærdeligste Vanvidssmerter udaander han. Den tilkaldte Læge erklærer at Coupeau er død af overdreven Nydelse af Alkohol. Medens Gervaise, stum i sin Sorg, vrider sine Hænder ved Mandens Lig, lister Virginia sig ind, nyder samvittighedsløst som den skamløse Kvinde hun er, sin Hævn, og føjer yderligere Haan og Spot til, ved at tilbyde Gervaise Penge. Denne forstaar i samme Nu hvad den hævnerrige Kvinde har forøvet; — hun kaster hende Almissen i Ansigtet og jager hende ud af sit Hjem; men saa synker hun syg indtil Døden ned over den Mands Lig som — trods Alt — var hendes bedste Ven.

Denne danske Bearbejdelse efter Zolas berømte Roman og udført af danske Skuespillere med Forstaaelsen af et dansk Publikums Krav, virker mægtigt gribende ved sin dybe Realisme.

4. Den bortløbne Hund

Meget morsomt!

